

Чи можна дітям танцювати під час Великого посту?

Між різними Божими дарами ми отримали і дар Хреста, що став символом Христової любові до нас. Ми поклякані особливо замислитися над історією нашого спасіння і над любов'ю Христа до нас. Щоб краще це здійснити, Церква приписує нам «у заборонені часи весіль та забав не справляти». Весілля та забави також є Божими дарами. І, щоб прийняти один з найбільших дарів, який підносить нас до Бога, нам треба тимчасово залишити ті два дари. Бо знаємо, що найбільший Божий дар — це святий Хрест, який означає Любов.

Така традиція взаємодії між різними Божими дарами зберігалася довгими століттями, і про неї продовжують пам'ятати християни католики та православні.

Відмова від весіль і забав допомагає нам набиратися духу покаяння, добровільного умиротворення і жертви, що мають бути не лише внутрішніми і особистими, а також зовнішніми і громадськими. Особливо в мінливіх ситуаціях і непевних часах, коли нам доводиться призвичаюватися до нового способу суспільного життя, коли нам потрібно бути готовим до вісільних буревіїв і небезпек, наслідування і додержання традиції посту допомагає мати ясніші думки і краще усвідомлювати своє буття. І з цієї причини дотримання посту є дуже актуальним і має бути старанним.

А чи народні танці, шкільні конкурси входять до цієї категорії «весіль і забав»? До такого запитання можна мати два підходи.

Перший: якщо танці народні і є частиною системи виховання, що націлене на пошану і любов до Бога, як і до кожної людини зокрема, то можна вважати таку практику дозволеною. У такому випадку треба, перш ніж допустити до танців, зважити місцеві звичаї і виховну потребу в тому середовищі, де мають відбуватися конкурси чи якісь інші веселощі.

І якщо тому ніхто не протриває, і це не викликає конфліктів, то можна, без сумніву, провадити заняття такого роду. При тому треба вважати, щоб народний танець не був джерелом нагнітання небажаних пристрасей, не захоплювався до пияцтва та не перетворювався на гулянку чи забаву.

Другий підхід полібний і доповнює перший. Потрібно, щоб батьки теж могли снізати своє слово. Бо остаточно вони, а не школа, відповідають за виховання дітей перед Богом. З цієї причини, не вдаючись до надмірної суворості та обмірковуючи, чи дійсно заняття служить для виховання дітей, а не для розваги, батьки можуть дійти до правильного рішення спільно зі школою і дати дозвіл на такі заходи.

Наприкінці — висновок. Якщо розвага є публічною і такою сприймається населенням, то вона не годиться для освяченого часу, бо це зневага до Бога чи щонайменше брані побожності. Якщо ж танці є засобом для виховання, який потрібен і який не бажано переносити на інший час, то Господь знає про це, і ми можемо наших дітей посилати на заняття з чистим сумлінням.

Михайло ДИМИД,
доктор канонічного права.
М. Львів.